

Estem enclavats a 20 km del triangle Vendrell- Tarragona-Valls. Les sortides de l'autopista ens queden molt a prop. Això vol dir que la nostra situació geogràfica és boníssima. El que és fatal és l'últim tram fins arribar a Salomó. Joan Boronat és pagès i alcalde o, potser, hauríem de dir que és alcalde i pagès. Portar disset anys com a màxima figura municipal és un guardó que ha de mudar, per força, la jerarquia de rols de qualsevol. **A l'agricultura ens hi dediquem molt poques persones, principalment els conreus de vinyes i oliveres. Aquests productes es porten a la cooperativa. Hi ha una fàbrica d'adobs, una de pintura, hi ha quatre paletes (que lloguen mà d'obra), hi ha dos ferrers, un escorxador de conills molt important, un taller de banyadors, diversos restaurants, carnisseries, botigues de queviures, fusteries, lampistes, electricistes i serveis de tot tipus.** Amb en Joan hi ha l'Ester, la regidora de cultura. L'alcalde no vol un protagonisme unilateral. De tant en tant li passa la gravadora perquè sigui ella la que respongui. Com a home de camp, sap que quatre mans grapen més que un parell. **Econòmicament, els Ajuntaments ens sentim els fills pobres de l'Administració. I, a vegades, quan tractes amb qualsevol persona de la Generalitat o de la Diputació (i no dic noms perquè no vull ferir ningú), tens la sensació que per a ells ets un zero a l'esquerra. En el meu cas no m'afecta perquè pnsó que jo sóc poca cosa, però qui m'ha rebut encara és menys que jo. Quan la gent et tracta amb menyspreu, el qualificatiu ja se'l posen ells sols.**

Salomó és un poble petit i clar. Les ombres i la foscor fugen, angunioses, d'uns carrers on només hi cap la llum. Som a l'agost i la calor acovardeix. Parlar d'aigua és un capbussó verbal perquè la imaginació hi posi la resta. **Durant els primers mesos del 1996, aquest Ajuntament va demanar una ajuda per fer un dipòsit d'aigua per, en cas d'incendi, poder carregar els helicòpters, els camions-cisterna, etc. Vam rebre la resposta, per poder tirar endavant el projecte, al juliol. Em sembla sorprenent que ens arribi a aquestes alçades d'any, just quan el perill de focs és més imminent. No es podia haver fet al març?, pregunto.**

Eixugant-me la suor del front, miro cap a on el sol no pugui fer malbé uns ulls que ho volen abraçar tot. Aquí la terra és de secà, no hi ha res de regadiu. Mentre penso en els escorpins que poden haver-hi entre les pedres que hi ha al davant, un home amb aspecte d'escuracassoles em diu bon dia i bona hora. Ara ja tinc menys calor. **El principal reclam que es pot utilitzar perquè vingui la gent és el boca a boca. Aquell**

comentari que fa la persona que ha vingut i que ens coneix és més important que totes les campanyes publicitàries que es puguin fer. Jo crec que som gent cordial, amb un paisatge que no ho és menys.

A l'Ajuntament arriben els cops de l'enclusa del ferrer i el xipolleig de la canalla a la piscina. Als pobles com Salomó, el silenci és un. I el so de feina i festa també. **Hi ha dues festes majors com a oferta principal de lleure. Tenim tres bars, un dels quals és el lloc de reunió dels joves, una piscina i el casal salomonenc, i a més a més, tenim el moto-club, entitat que fa diverses proves esportives a l'any; no obstant, quan arriba el cap de setmana, el jovent marxa a buscar la diversió a Tarragona o a la costa... Sí que podríem tenir més ofertes culturals, però això suposa una despesa, i els pressupostos municipals són molt, molt limitats. Ganes de fer coses, ja n'hi ha, però ens falten subvencions. Això sí, amb ajuts o sense, el que mai ens falta és el ball del Sant Crist (es fa els quatre primers diumenges de maig), que es manté des de temps immemorials. Conservar aquesta tradició és una de les nostres singularitats.**

Quan les xemeneies treguin fum, els restaurants de Salomó agafaran davantals i estovalles i pararan les taules. Durant el temps de la calçotada, aquí arriben a dinar més de 4.000 persones al mes. **La principal inquietud de la gent és tenir feina. A Salomó, qui més qui menys, està col.locat, perquè amb tres restaurants que hi ha, durant l'època dels calçots, ningú està aturat. Val a dir, però, que molts joves han trobat feina fora del municipi. Salomó és un dels pobles, dels que hi ha per aquí als voltants, on la gent estudia. El nivell cultural és bastant elevat. Una manera de poder salvar l'obstacle d'haver-te de quedar tota la vida aquí, és estudiar. Si no has estudiat estàs condemnat a no moure't del poble. També és veritat que molts s'han format acadèmicament i decideixen continuar vivint aquí.**

Joan Boronat i el seu equip han pogut veure, en disset anys, com moltes obres somniades prenen cos (l'acabament del passeig, l'obertura de la zona del carrer de Flandes, la renovació de tota la xarxa de clavegueres, la creació de dipòsits d'aigua nous que ofereixen una garantia de cara al futur...), **i també l'agermanament amb els municipis de Volpago (Itàlia) i Bree (Flandes). És molt bonic veure, cada dos anys, la trobada de diverses famílies dels tres pobles.**

A la sortida de Salomó, un gos m'acomia amb lladrucs. Sap que m'emporto una mica del seu poble.

Joan Boronat Boronat - Salomó - 439 hab. (el Tarragonès)